

ROZPACZENIE (1) *sb n*

G sg rozpacz(e)niã.

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

teol. Zwątpienie w miłosierdzie Boże i we własne zbawienie; w przen: takowe by były nieznośne krewkości ludzkie/ które przyrodzenie prześladują/ iżby też wszyscy w śidło rozpáczenia [in desperationis laqueum] byli przyciągnieni/ tak iżbyśmy też od bogá nie mieli żadney nądzieie dobroći. HistAl Gv.

Cf ROZPACZ, ROZPACZYĆ

RS